

ظلم د زور زېږنده ده او که د کمزوری ؟

په فضا کې د مرغانو چوهار، د ځمکې پر مخ د انسانانو چيغې او کړيکې، په غرو، دښتو او ځنگلو کې د څارويو او ځناورو ريمباري او کورنجا او همدا رنگه په اوبو کې د کبانو او نهنگانو د شونهار ازانگې چې مرگ او ژوبله ورسره مله ده، د ټولو انسانانو زړونه په ټکان او د غوږو پردې يې لړزه ولي. دا کرنه د ناطق او غير ناطق حيواناتو عادت او د ژوند يو اړين رکن گرځېدلی. بي له ځنډ او ځنډ نه پرته په پرلپسې توگه تکرار يږي، ورځ تر بلې لا پسي تونديږي، چټکيږي او پراخېږي. د همدې بد مرغه عادت له وجې د ځمکې گوټ گوټ د خدای (ج) مخلوقاتو يو دبل په وینو سور کړی. قهر، غضب، وير او ماتم يې د نړۍ پر ښکلی مخ خپور کړی. دوی په دې ډول سره د نورو د ژوند موده مخکې له وخته لنډه وی او خپله هاغه پرې اوږده وی. دوی پدې اند دی چې بغیر لدی به ژوند ارام، هوسا، ښکلی او خونډور نه وی.

د کایناتو پاچا په خپل بنده گانو باندې د ښکلي، روغمن وجود سربيره عقل او شعور هم لوره ولي او د ځمکې خليفه يې ټاکلی. د خپل استازو په وسيله يې پدې خبر کړي چې د سزا او جزا خاوند يوازې زه يم هيله او تمه يوازې له مانه وکړی او له مانه وويريږی نه له بل چا. که انسان په ريښتيا سره په پاک ذات عقيدمند او په ځان ډاډ من وی. نو بايد هيڅ بنده ته د واک، ځواک او مال لپاره ځان د هغه په انحصار کې ور نکړي. په ځښتن تعالى دې توکل وکړی او د زورورو په شان دې د خپل عقل او شعور په حکمت سترو او لویو ستونزو ته اړم شی.

پدې نړۍ کې يوه کمه سلنه حيوانات دی چې د نورو هغو په پرتله ذهني قوت، فزيکي توانايي (بدنی غتوالي چاغوالي) او زړه وړتيا په لرلو سره په ځانو ډاډمن، مغرور او برلاسه کړی يې دی. زما په ان همدا برتري دوی ته د تېري جرات ورکوی او د ظالمېدو سبب يې گرځېدلی. پاتې نور حيوانات د ذهني کمزورتيا، فزېکي ضعف (کوچني، وړوکي بي وسه بدني جوړښت) او ډارن زړه له وجې وېرېږي، ځانونه مظلوم گڼي په همدې وجه د ظلم نښه او ښکار گرځېدلي دي. د ذهني او فزيکي توانايي ترڅنگ زړه وړتيا او مورال هم د ظلم په وژلو او زيږه ولو کې پوره اغيز لري هاغه دا چې د پيل بدني سترتوب او فزيکي قوت څو برابر تر زمري ډېرې ليکن شعوري کمزورتيا او ضعيف مورال له زمري بېره ولي د هغه په وړاندې ځان تابع او مظلوم گڼي. همدا زمري د فطري ځان غوښتنې، ځان پالنې او غرور له مخې خپل بچي په کوچنيوالي کې وژني، گمان کوی که لوی شی يقيناً زما په شان به د جرات، مورال او قوت لرونکي وی لومړی حمله به يې پر ما وی زما ظلم به پخپل زور سره مات کړی. د ليکنې اصلي موخه د ظلم راټوکېدل او مينځته راتلل دی هاغه هم په انساني ټولنه کې. هر انسان بايد ځان د عقل په هنداره کې ووينی او د حق په تله کې وتلي او پدې خبره قناعت وکړي چې دې نړۍ ته ټول انسانان په ذهني او فزيکي لحاظ په ډېر کم توپير سره راغلي او طبيعت په ټولو يو شان لورينه او پېرزوينه کوی. ستوري، سپوږمۍ او لمر يو برابر روښنايي ورکوی، هوا يې يو ډول پخپله نرمه غير کې رانغاړی او دماغ يې ورتازه کوی او ځمکه يې هم پخپل پاک ټټر د قدمو هرکلي کوي. پدې نړۍ کې شته معنوي، مادي، فزېکي او اقتصادي قوتونه انسانانو د عقل او شعور څخه د بشپړې استفادې د ډېر فکر، سوچ کار او زيار په پايله کې ترلاسه کړی. پر هېچا هم داسې هيڅکله ندی شوی چې دا قوتونه دې د واورې او باران غونډې پرې اورېدلي وی يا يې په اوبو کې نيولي وی. اويا د مرخپري په شان ورته له ځمکې راپورته شوی وی. هر عاقل او بالغ انسان بايد پدې پوه شي چې معنوی قوت په ليک، لوست، په مطالعې او کوبښ زياتيږي او فزيکي قوت د لوبو او ورزش په ډېر تمرين او اقتصادي ځواک په ډېر تلاش، کار، اوزيار.

نو لازمه ده چې د ظلم د مخنوی په خاطر په هر اړخيز ډول ځان غښتلی او پياوړی کړی. هر بڼی آدم، قام او ټولنه چې د خدايي شتمنی (عقل او شعور) د قوت او ځواک په ارزښت پوه، مغز يې د پوهې په رڼا روښانه کړای، په حکمت او برکت سره يې د ژوند لوړ معراج ته رسېدلي او هغوی چې پرې ندي پوه شوی د زوال کندی ته لوېدلي. انسان به د طبيعي او بشري ناورينو له وجې زر، ځواک او ټوله شتمني به له لاسه ورکړي او ډېر خواره او نږدې خواخوږي به ترې مرور يا ان چې غليمان به يې شي. ليکن يوازې پوهه به په هر زمان، مکان او مهال کې د دژوند تر پايه ورسره ملگري او ملاتړي پاتې وی.

د زورورو په وړاندې عاجزې، بې وسې او د مظلوميت بڼه غوره کول. تابع داري او تسلیمي ته پناه وړل، د هغوی د ټولو غوښتنو منل او مرئیتوب ته غاړه ایښوول د خلاصون او نجات لاره نده. ځکه چې د دوی هدف زر راټولول زورمند کېدل او په زور کې تر اېده پاتې کېدل دی. د دا ډول غوښتنو پوره کول د هیچا په توان کې ندي. دا دېته ورته کړنه ده لکه چې په مورک کرانه بوره پټې باندې اوبه ورايله کړی چې بیا د سوړونه بهر اوځي. دسکندر، قیصر، کسرا، چنگیز، امپریالیزم، کمونیزم. او همدارنگه د افغاني کین او بڼې اړخو هیلې چې دمیلون هاوو انسانانو په وژلو او د لک هاوو په ټپې کېدو، معیوبیدو په بې پټې او بې عزتې او دکلیو، بنارونو، او هېوادنو په وړانې او ویجاړې تمامی شوی خو بیا هم نه په زر ماره شوه او نه په زور. د مظلومیت او حقارت په کړنه مقابل لوری لا ځانونه پیاوړي، غښتلي او قوی کښي. تشدد، تېري او باداري ته هڅیري. غوښتنې او هیلې یې لا پسی ډېریږي. د خپل له ظالمانه او د کمزوري له مظلومانه چلند نه خوند اخلي. ظلم، استبداد، او تېري لایسی پراخیري، ډیریري، نوی بڼه او څېره خپلوی، څنگه چې د ربانې، مسعود په واکمنۍ کې د محقق او خپلې ملیشو د مېرمنو سښې غوڅول د مروښاخه، په سروکی میخ ټکوهل او ژوندی انسان اړه کولو د عذابو نوی نوښت دود کړ. دادی امریکایانو د ابو غریب، بگرام او کندهار په جیلو کې انسان په انسان غوټه کونه او بندیان په سپیو خورنه او د نورور دردونکو عذابو مودرنه رکارډ کینود. مور باید له ځانو وپښتو چې ولې افغان ټاټوبی دظلمونو زېږنده گرځېدلی؟ ولې د ډیورنډ د کرښې په دواړو غاړو په مېشته اوسېدونکو باندې د عذابونو لایراتواري تجربوي عملي کیري؟ ولې مور د نړۍ د ټولو زورورود ښکار نښه گرځېدلي یو؟ ولې پښتانه پخپل کورکې پردې او پخپل واک کې بې واکه دی؟ ولې مور دغلیمانو د گټو بلهاري یو؟ ولې مور خپل ورونه، ترونه، مشران، پوهان او د سرکسان وژنو او ټول گټې ودانې کنډواله کوو؟ د دې پوښتنو ځواب به دا وی چې پدې گاونډاو سیمه کې چې څوک له معنویت څخه لری او محرم پاتې دي هاغه مونږ(پښتانه) یو. له ذهني قوت څخه مو هیڅ او یا ډېره لږه استفاده کړی. د همدې لامله مو مالي او پوځي ځواک صفر دی. څنگه چې مېړیان د وجود د کوچنیوالي په خاطر د حیواناتو او انسانانو ترپښوالاندې کیري همداسې زموږ بې وسي نورو ته جرأت ورکوی چې تېري راباندې وکړي. تل ظلم په کمزوره شوی، پرې کیري او پرې کیري به.

افغانانوکه په ۱۹مه پېړۍ انگریزان په ۲۰مه پېړۍ کې روسان مات کړه، او په ۲۱مه پېړۍ کې انشاله نژدې ده چې دې دوهم ځل لپاره انگریز او ورسره بخت ازموښونکي زېر ځواکه امریکه ماته شی. دا دپښتني مورال له وجې ده او بس. ستر او پیاوړي خوشال بابا ۳۵۰ کاله پخوا د پښتنو دا لویه تشه پخپل دي شعر کې په گوته کړی.

تر مغولو پښتانه په توره بڼه دي که په پوهه پښتانه وايځه هو ښيار

که مور د مورال په شان له ذهني حکمت څخه هم کار اخستی وای له شکه پرته چې افغانستان به د ظلم په زېږنده ځای نه وه اوښتی. د خپل د عصر او وخت وتلي فیلسوف علامه سيد جمالدين افغان ويلي (ناپوه مه وژنه ناپوهي ووژنه).

د دې درندې او وزمښې جولې مانا داده چې له دې انسان څخه د ناپوهۍ صفت تری لری او د پوهې صفت ورپورې کړه چې د وژلو نه یې دا کړنه اسانه او ډېره گټوره ده. زما په ان ناپوهي بې وزلي ده او بې وزلي د ټولو ظلمونو زېږنده ده. زه وایم ظالم مه وژنی مظلومیت ووژنی. ځکه هر څوک که زورمن شي په حقیقت کې د ظلم مخه بنده وی.

په پښتني آدب او فلکلورکې ډېرې کیسې او متلونه شته څه د دې گواهي ورکوی چې ظلم دبیوزلي څخه را توکي کیري د بېلگې په ډول به د پوې کیسې اوڅو متلو نو په یادونه به بسته وکړم. په پښتونکي مشهوره کیسه ده. وایي یو یتیم هلک چې کله پوخ زلمی شو د غچ په نیت د پلار د قاتل د لټون په موخه راهي شوی وه. یوه شپه یې د داسې کس په هوجره کې راغلي وه چې هاغه د ده د پلار قاتل وه او یو له بل سره نه یې پیژندل نوموړی د کت پر ځای د غوزانو په جوال ویده کېده. ځوان مساپر له کوربه نه وپوښتل ولي په کت نه بیدیري دا خو به دي ده ده خور کړي؟ هغه په اندېښمن غږ کې وویل ما ډېر پخوا کلونه یوکس وژلی دي اوس د هغه زوی زلمی شوی زما لټون کوی نو ځکه پرغوزانو څملم چې ویده نشم او هاغه مې په خوب کې گېرنکړي. ځوان د ډېر سوچ نه وروسته له ځان سره داسې پرېکړه وکړه چې وژنم یې نه، پدې څه یو درد به یې وی او تېر به شی. دا بڼه ده چې د ژوند تر پایه یې هره شېبه مرگ وی د پرون ورځی ظالم د نن ورځی مظلوم گرځېدلي. په ډېرو ځایو کې به مو دا متلونه اورېدلي او کېدای شي پخپله مو چېرې ویلي وی. د غریب ملا په آذان څوک روژه نه ماتوی. په ډنکري (خواري) غوښی پسی خلکي ښکلي. تر څنگ یې داسې هم ویل کیري بلا په مخ شړهلي بڼه ده. کړي خ ولي فولادي سوکان جوړه وی. همدارنگه کله چې زوی زلمی شی نو مشران د هلک مور او پلار ته وایي اوس هلک غټ شوی لاس پرې پورته نکړي چې مخ کې مو ونه ډیریري داسې حال کې چې نه مور او پلار بدلون موندلی اونه هم زوی. یوازي بدلون د

هلک په قوت کې راغلي يانې کمزوري يې په زور او بڼتې . په دې بحث کې د کره او څرگندو بېلگو، متلونو او کيسې نه داسې جوته يې چې ناپوهي يې وزلي زېږنده ده او بې وزلي د ټولو ظلمونو زېږنده ده.

پای